

BACOLY

FELRLŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ-TULAJDONOS :
 LOVASSY ANDOR.
 SZERKESZTŐSÉGI IRODA ÉS KIADÓHIVATAL:
 NAGYVÁRAD, URI-UTCZA 5. SZÁM.
 LANG JÓZSEF KÖNYVNYOMDÁJA.

Megjelenik vasárnaponként.

ELŐFIZETÉSI ÁRA :

Egész évre	-----	8	frt.
Fél évre	-----	4	>
Negyedévre	-----	2	>

Egyes szám ára 16 kr.

z

A V A S H Í D.

— Az alapkő letételre. —

Letették az alapkövet;
Nemsokára rajta jár
A gyönyörű, remek hídon
A sok csacsi és számár.
Szó sincs róla, a hid végén
Attól fizetnek vámot,
A ki húzza elcsigázva
Szekér előtt a hámot.

A sok üres fejű ember
Szabadon megy rajta át
És nem nézi a folyónak
Tükörébe önmagát.
Hej pedig sok füles jószág
Jár keresztül szabadon,
Kiket megvámolhatnak
Jogosan a hidakon.

BAGOLY

NAGY IDŐK NAGY EMBEREK.

BEÖTHY ALGERNON.

Mottó: Megégett a
Szentpéteri csárda.

Felszólítást kaptunk a «Newyork» biztosító társaságtól, hogy ha a «Magyar általános» vezérét legifjabb gróf *Teleki* Sándort halhatatlanná tettük, akkor az ő emberükről *Beöthy* Áldzsiról se feledkezzünk meg.

Hát bizony ezzel az angol kivánsággal karó közzé jutottunk; mert ő róla annyit lehet összeírni, hogy ha hozzáfogunk, kiszárad előlünk a tinta és elfogy a papiros.

Az ország első humoristája előtt eltörpülnek a nemzet-vidító irk és művészek; mert az ő ajkáról lesik a fővárosi koszorus tollforgatók is a fénylő derűt, a pattogó szikrát és még a régit el se felejtik, már az ujat adják tovább; de azért mi is megörökítünk egy egy néhány olyan dolgot, mely bennünket Bihar-megyeieket különösen érdekel.

Bánja a manó, ha ismerik is, törődik vele a macska, ha hallották is; a mi célunk az, hogy nyomtatásban megmaradjanak az utókornak a *Beöthy* Áldzsi vidám tréfái.

Tessék tehát lecsücsülni, tessék tehát figyelni.

*

Mikor az alkotmányos világ kiütött és *Beöthy* Áldzsit megválasztották; hej be sokan rázták a fejüket.

Az öregeknek sehogy sem tetszett, hogy olyan fiatalon jutott hivatalba és a bajszok alatt dörögtek, morcogtak, hogy nem lesz képes megfelelni a komoly munkának.

Fülébe ment ez *Beöthynek*, bántotta a dolog; hogyne bántotta volna, mikor telve volt tetterővel, ambícióval.

Na megálljatok — gondolá magában — majd rászédlek én benneteket!

Egy megyegyűlés előtt állomáshelyéről *Biharról* bejött *Váradra*; *Zilahy* Lajosnál találkozott *Komlósy* Pállal s miután a háziur nem volt otthon *Komlósy* fogadta a serdülő esküdtet.

— Na öcsém mi ujság *Biharon*?

— Hej *Pali* bátyám! nagy ujság van ott — felelé remegve, de nem merem elmondani.

Erre a beszédre a hírszomjas *Komlósy* Pál a fülét hegyezte: nem mered? dehogy nem mered szíp öcsém, hiszen nekem csak elmondhatod?

— Nem lehet az senkinek. csak *Zilahy* Lajos bátyámnak; azzal közlöm én csak; attól kérek én tanácsot csak, ahoz van nekem bizodalمام csak!

— Na ne titkolózz már, hiszen én is fiskális ember vagyok; — nógatta *Komlósy* — én is segíhetek talán rajtad; ne félj, senkinek sem fogom én elmondani a dolgot, ha nem akarod.

— Igazán nem mondja el bátyám?

— Nem én!

— No jó! Tehát tessék hallgatni: tehát kérem én nagy hibát követtem el; mert mint aféle tapasztalatlan fiatal ember nem tudtam a törvényt; a princezipálisom sem volt otthon....

— No és?

— És egy cigányt, mert libát lopott, hát — *felakasztattam*.

— Jézus Mária! kiáltott rémulten *Komlósy* Pál, hogy tettél ilyet? hiszen azért nagy bajod lesz!

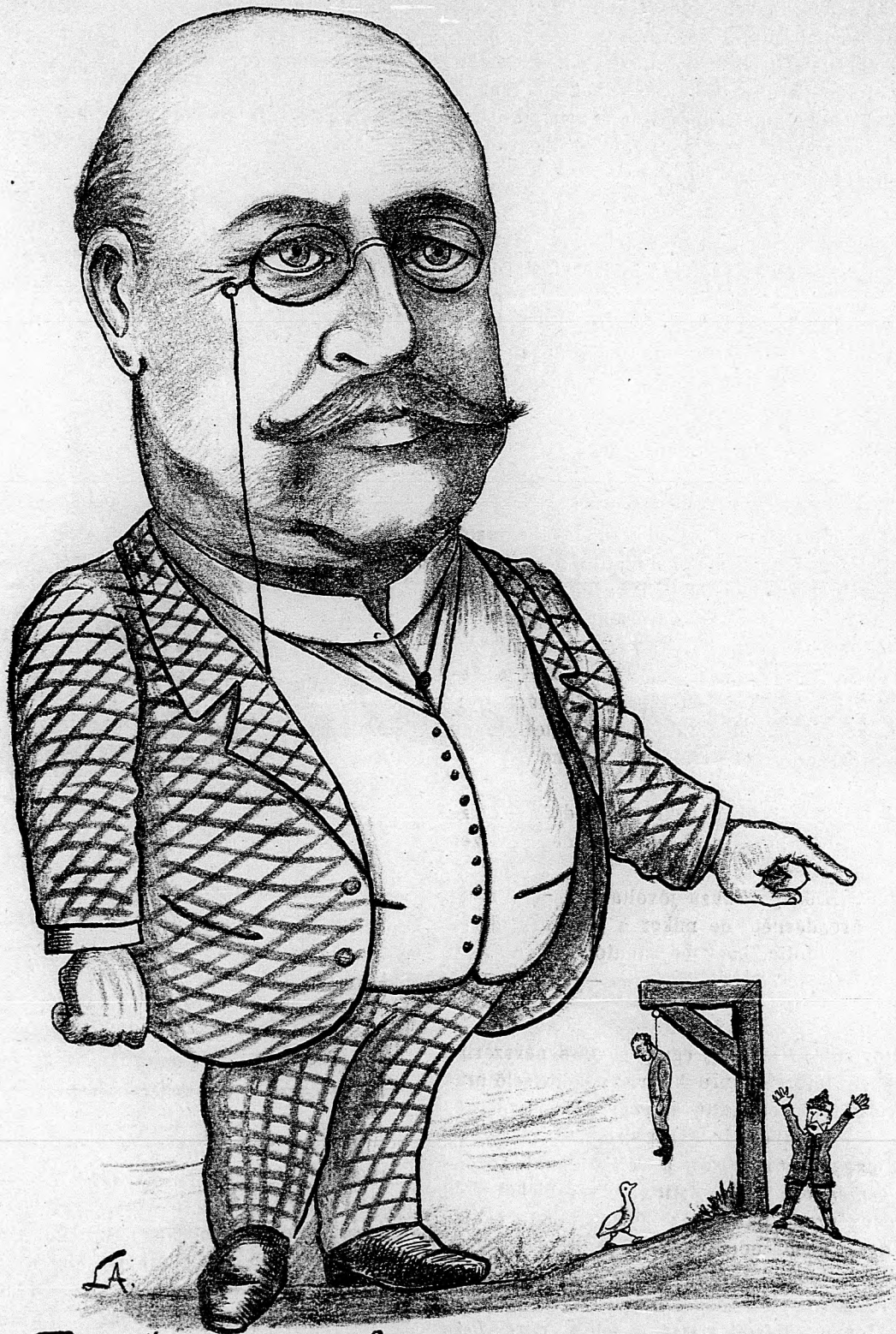
— Tudom én azt és épen azért jöttem be *Váradra*, csak arra kérem bátyámat, hogy ne szóljon senkinek.

— Megigértem szíp öcsém — felelte *Pál* ur — ismerhetsz kérlek szivesen; ne félj! Ezzel magtapatva a szerencsétlen esküdtet, faképnél hagyta.

Nem kellett egyéb *Komlósynak* rohant egyenesen az alispánhoz. Ott azután rögtön elmondta, hogy mi történt *Biharon*.

A megye bölcei összegyűltek a rémhírré és mindnyájan a fejüket rázták.

— Lám megmondtuk, hogy nem kellett volna olyan inczifincz, hincz, háncz embert megválasztani; a ki

Beöthy Algernon.

bele sem néz a törvénybe; a ki elég vakmerő egy maga statáriumot tartani és egy ártatlan libatolvajt akasztófára huzatni.

Dehát hol van az a rettenetes esküdt?

A hajduk széjjel futottak a városba, végre nagy nehezen előkerítették *Beőthy* Áldzsit; a ki aztán felvilágosította a vármegye bölcseit, hogy ő csak a *Komlósy* Pál titoktartási képességét akarta próbára tenni; de a liba is megvan, a cigány is megvan és az egész dologból egy szó sem igaz.

*

A fiatal esküdtet még a kételkedő öreg urak is csakhamar megszerették és fokról-fokra emelkedett; végre megválasztották megyei főjegyzőnek, de nem-sokára képviselő lett és leköszönt a hivataláról. Utódja *Móricz* Pál lett; kihez megválasztása után így szólt *Beőthy* Áldzsi: na *Palikám Biharmegyére* is el lehet most mondani, hogy:

Multadban nincs öröm;
Jövődben nincs remény!

*

Mikor képviselőjelölt volt és a kerületét beutazta, egy nagy befolyású árendásnál mulatott a társaság; a becsületes zsidónak nagyon jó bora, de nem valami szép felesége volt; piros két orcáját megverte a ragya, a félszemére pedig hályog borult.

Mikor a kedv tetőpontjára hágott, így szólt a derék kocsmáros a képviselőjelölthöz: «Nocságos ór, thessik; megengedem; phoszilja meg a feleségemet!»

Beőthy Áldzsi, mit tehetett mást; odament, megölelte az asszonyt és megcsókolta.

— De a férj még jobban neki melegedett és biztatta a képviselőt: nocságos ór! No még eczzer phossilja meg a *Reginát*!

— Szegény *Beőthy* a haza jóvoltáért megint megcsókolta az árendásnét; de mikor a férj harmadszor is ostromra buzdította, hogy bocsánatot kért, de nem teheti; mert *felháborodott a gyomra* — a sok bortól.

*

Akkor történt az is, hogy egy pógártárs, névszerint *Bere* Ferencz, faluról-falura kísérte a képviselő urat és hűségesen végig hallgatta a *trograny*-beszédet.

Persze — mint afféle balközépi ember — *Beőthy* Áldzsi is magyarbankot ígért a választóknak: azonban *Böszörményben* kifelejtette a beszédjéből; de *Bere* Ferencz uram, habár az asztalra könyökölve aludt is, azért mégis oda fülelt a hazafias dikezióra és a vége felé közbe szólott, hogy: *hát magyar bank nem lesz?*

Hogyne lenne — szólt vissza a jelölt, mire *Bere* uram nagylelki nyugalommal felelte, hogy: bánja a kutya, ha lesz, ha nem lesz; én csak azír mondtam, mert *Komádiba* azt is ígirt!

*

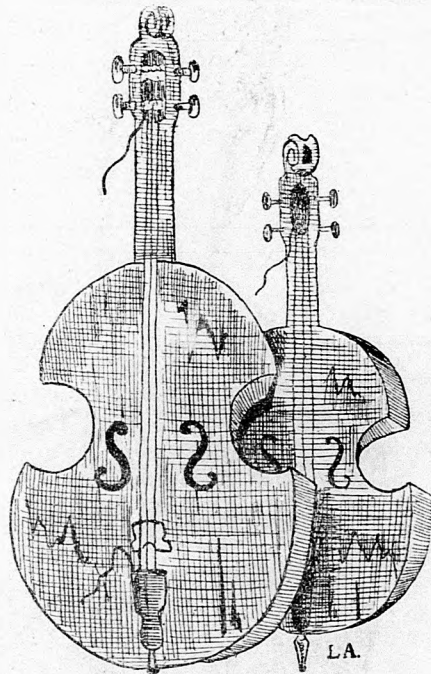
Lehetne még erről a jóvágásu viális emberről tenger dolgot elbeszélni, de kicsi a «*Bagoly*» szárnya, timsót kell kavarni a méz közzé; össze kell huzni, le kell nyelni azt a talpraesett temérdek tréfát, amit még róla tudunk.

Mindenesetre örülhet a fagyos angol *Newyork* biztosító társaság, hogy ilyen ember képviseli őket, aki a szikrával gyújt, de kárt nem okoz.

Izé.

ELŐRE!

— Zeneegyleti induló. —

Düvő düvő, zengünk újra,
Büszkén feszül szívünk húrja;
Bár *Csillagunk* meglopott
És a fényünk lekopott;
De azért csak düvő düvő,
Előttünk van a szebb jövő
Előre!

ALAPKÖLETÉTEL.

1892. évi február 24-én *Jégtörő Mátvás* ur nevénapján tették le a *felső-körösi* vashid alapkövét.

May Sándor mérnök az összes munkásokkal félbeszakította a munkát s a hidoszlophoz csoportosította őket. — Ezután felolvasta az üvegbe teendő iratot s a bba ujbpesti hatosokat, hamis bankókat és a *Bordé* Ferencz tanácsos ur zápfogát belegöngyölvén letette az üvegbe, az üveget pedig az üregbe.

Ennek megtörténte után kezdetét vette az ünnepély.

Az óriási kődarabot ráeresztették a *Papp* János v árósi tanácsos ur gyomrára, ki a következő hazafi as jelmondatot rebege: *jajj, nyekk!*

Utánna *Busch* Dávid fimirneg itette rá klapáccsal mondván: *zlahuka, nyebi bozs!*

Majd *Rócz* Mihály főjegyző koppintott a kőre s eként kiáltott fel:

Legdrágább kő a borkő;
Csapjon beléd a menykő!

Később *Ragány* János főszámvevő jeligéje zendült meg ilyen formán:

Az én elvem: kétszer kettő,
Ne legyen a munkánk meddő.

Na hiszen *Darvasy* Lajos tanácsosnak se kellett több, ő is kezébe vette a kalapáccsot s egy hatalmas koppintás után így szólt:

Mig a borzos tyúk kapar;
Hadd haladjon az ipar.

Kaczián Károly vaskereskedő szintén résztvett a kalapáccsolásban és a következő szavakat zengé:

A portékám nem avas;
Mert csak rozsdát kap a vas.

Végre *May* Sándor mérnök ütött a kőre s mondá:

Én vagyok Sándor von MAY,
De nem vagyok azért mai
Csirke, hanem olyan a ki,
Nagyváradot vasalja ki.

Ezzel az ünnepély véget ért és a halhatatlan férfiak betértek egy pohár gugyira a «Gőzhajó»-hoz czimzett vendégfogadóba.

A PÁRTFOGÓ.

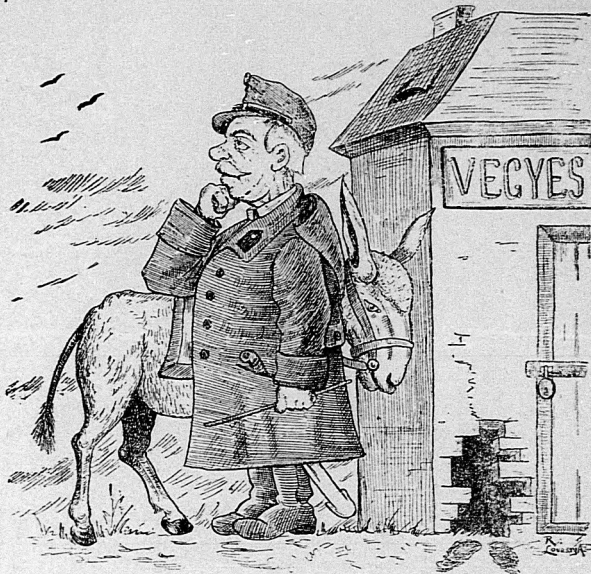

— Lássá uram, *Grünfeld* ur a nagy irodalombarát, mivel ő legtöbb példányban rendeli meg az én költeményeimet.

— Igen mert abba szokta pakolni a sájtot.

R E N D.

— Lassu Mátyás városi hajdu okoskodásai. —

Na a ragyogóját e mán oszt naczczerű!

Ugy ötöztet bennünket a váras, mint valami kis-asszonyt.

Nem elég mán a parádé, hanem tizenkét dész mündírt is csináltatott *Rinylér* feőkapatány ur a szálasabb legényeknek; mánhogy mint nekem is.

Csak úgy tündöklök rajtam a sujtás meg a paszomány; még a *Frajla* czamárnak is aranyos lesz a füle.

Mikor a feleségem meglátott a pompás mentébe, összecsapta a két tenyerit és aszt mondta, hogy *Matyikám*, gyer ide, had pusziljalak meg! De én erre nem vótam hajlandó; mert mos köt fel *Zsófi* a hólyagos himlőbűl; és csupa ragya jaz ábrázata.

Noha filsz tülem — mondá a kesergő asszony — akkor legalább arczkipeltesd le magad a potyográfusnál, hogy lássák az unokáid is milyen takaros legény vótál te annak idejibe.

Ugyis tettem vóna, de mire oda irtem *Lojanyekhe*, hát kiszakadt a rájthözli hátránya; mivelhogy szűk vót; de meg dógom is akadt; mer a kis peacson összeveszett két kofa nő.

A felett vitáztak a derik amazonyok, hogy kihe húz az én szivem.

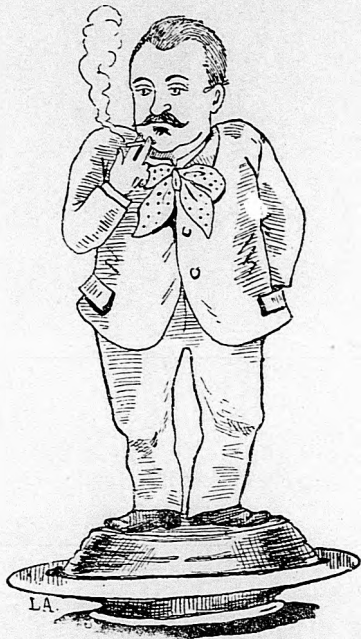
No mán ezeknek is teczczik az uniformis, nemcsak a kasszéros frajláknak! Azonban én bennem is felforrt a firfiassági önérzet, oszt békisírtam a dühös angyalokat a kóterbe; hát osztán csak ott sült ki, hogy férré állt a kontya az eszemattáknak, azir tápláltak gonosz indulatokat erányomba.

Hejába; a parádé csak parádé, tüzeli az a női érzelmet.

De jazir én tudom mi jaz kötelessig, engem nem billent férre a csábitás; mert földolog a csend és a rend.

ÉDESSÉGEK.

— Feltáalja Ruzs Károly. —

Ketyelmes Isten! Ekész frappiroszfa fatyok. Mék most is piserek a fërem.

Hotyne piserekne, mikor olyan famósz amüszirosztam makam a kereskető ifjak szoaré tanzantján.

Ah, micsota krásziósz ety amüszmán folt asz! Nem hiápa a *Kunz* Kuszti állott a renteszősék élén.

Frappáns, fess fellépése fan ennek asz empernek, nem hiápa ő is hótt-krém a keresketők köszött, akár csak a *Huszella* Tyula, a ki szintén ott mosolykott a csillár alatt.

Asz est fényét aszonpan mi emeltük; én mek asz *Esrollok*.

Eszek a *Teszszek* kifáló, finom emperek és hosszú tápintatosak; nem úty, mint a szoszietás töppi takjai, kik natyon szeparábl fiselik makukat a köszép osztálylyal szempen.

Peszszek én teszántrirosztam; sőt mikor láttam, hoty a kátrillt is matyarul renteszik, túpe jöttem és ety nétyest saját makam rentesztem francziául, úty, a mint aszt Párispa szokták a márkik és fikomtok.

Ah! Hoty csotálkosztak a fiatal keresketők, mikor mekhallották a finom komantót.

Mé tám é mé messziő! Palánsz, tur dö mén; sasszé kroaszé; unt szo fájter, eszetera.

Mikor féke folt tifina kométiának, a két *Esroll* ota jött, keszet fokott felem és kratulált; a pájos leti patronessz; a *Kunz* Kusztiné petik azt monta, hoty: merszi mossziő Ruzs és a tisztes pokkrétából ety työnty-firákot kiszakitfa, keplemre túszte aszt.

Jesszusom! Ha a *Kunz* meklátta folna; micsota férontás lenne.

Eszter szerencse, hoty nem tut róla semmit, mert a férjek féltékenyek rám: hotyne lennének, mikor olyan hóttító és póttító fatyok.

Mit tehetek én róla, hoty olyan pájos és előkelő tekintetem fan!

Jaj, te ikasz: sietek; szerfiroszni kell; a ketyelmes ur szoaré át.

Kisasszony! Ety pohár *Mar-Tinót*!

Uraim, pocsánat!

Párton!

Üssük el.

„ÁLARCZ NÉLKÜL”.

Mai napság nincs népszerűbb ember Nagyváradon, mint *Sas Ede* irótársunk.

Különösen a tollal fedett szárnyasok lelkesülnek a fiatal óriásért; bizonyosság reá az alább közölt gyűjtő-ív.

Gyűjtő neve: *Szárnyas Istvánné*.

1. Gém Balázs	---	---	---	---	2 példányra.
2. Gólya János	---	---	---	---	6 >
3. Bagoly András	---	---	---	---	4 >
4. Pintyőke Jenő	---	---	---	---	1 >
5. Csíz Ferencz	---	---	---	---	3 >
6. Özvegy Veréb Jankóné	---	---	---	---	1 >
7. Csirke Miska	---	---	---	---	2 >
8. Fecske Zsuzsika	---	---	---	---	1 >
9. Daru György	---	---	---	---	4 >
10. Richárd von Schneff	---	---	---	---	5 >
11. Banka Blanka	---	---	---	---	2 >
12. Czinke Gábor	---	---	---	---	7 >
13. Szarka Lász-Ló	---	---	---	---	8 >
14. Vércse Márton	---	---	---	---	5 >
15. Bibicz Klárika	---	---	---	---	1 >
16. Kakadú Vilmos	---	---	---	---	3 >
17. Haris Maris	---	---	---	---	9 >
18. Szárcsa Zsigmond	---	---	---	---	3 >
19. Tollas Jakab	---	---	---	---	1 >
20. Fácán Péter	---	---	---	---	4 >

MUNKÁCSI KÉPE.

Páris, 1892 február 19

Uram, szerkesztőm!

Tegnap voltam *Munkácsi* Mihálnál és a *«Bagoly»* megbizásából megtekinttem *«Honfoglalás»* című képenek vázlatát.

A karton, melyre a mester az impozáns alkotást rá festi, kilencz kilometer hosszú és hat kilometer széles.

Kiváncsi voltam rá, hoty ezen az óriás arányu, hatalmas méretű ponyván, miként tud dolgozni a festők királya?

Sohasem felejttem el azt a hatást, mit reám *Munkácsi* gyakorolt.

Az isteni művész mindkét lábán korcsolyaszerű kefék voltak, melyeket egy festékkel telt bornyomó kádba mártva, biztos inalással rohant egyik szegletből a másikba.

Mikor benyitottam, *Munkácsi* háttal volt felém, de hirtelen sarkon fordult és kezét fogott velem.

Kérdezte tőlem, honnan jövök? Mondtam, hogy Magyarhonból; azután tovább faggatott, hogy mivel foglalkozom; mondtam, hogy festészettel; tehát *collega* rikoltá az öreg; ui, vui mosszió felelém.

Azzal szemügyre vettem a *Honfoglalás* nagyszerű vázlatát.

Az alakokat határozottan fel lehet ismerni; *Árpád* fejedelem modelje *Miskolczy* Árpád megyei főszámvévő, *Tuhutumot* *Komlósy* Pál, *Botondot* gróf *Haller* Sándor, a kürtös *Lehelt Mezey* Mihály egy tüzőltó sippal, a zászlós *Bulcsut Hlatky* Endre, egy választási zászlóval; a tótok királyát, *Szvatoplukot* pedig *Hranitzky* Károly ábrázolja.

Mikor elbúcsúztam a nagy művésztől, ismét kezét fogott velem és bekente az orrom hegyét czinóber festéssel.

Én a legkedvesebb emlékekkel távoztam a világ első műterméből és ecsetemet égfelé emelve kiáltám: éljen a művészet, éljen a haza!

Tisztelettel:

Diósi Soma,
czég és czímfestő.

KATICZA ÉS A CZICZA.

Takaros lány volt Katicza,
Körülötte járt egy czicza;
Nem szerette az egeret
Csak a finom, czukros tejet.
Ha telve lett üres gyomra
Az asztalon termett nyomba
S onnan ugrott az ölébe,
Pipi piros kötőjébe.
De a kis lány unta magát,
Mefogta a cziczus nyakát,
Sóhajtozva czirógatta:
Csak az ég egy legényt hozna!
Mikor a szív lángol, hevül
Bizony rossz lenni egyedül.
De nem sokáig volt maga,
Mert jött egy szép József-baka
S mivel a konyha nem klastrom,
Kezdődött a heves ostrom.
Hizelkedő, csábító szók,
Azután meg jött, volna csók,
Már már puhult szép Katicza,
De öléből a kis czicza
Neki ugrott a vitéznek
Egyenesen a szemének.
Utczu hányd el, vesd el magad!
A hős gyáván futott, szaladt,
Ugy megijedt az ostoba,
Hogy nem is tért vissza soha.
Bosszantotta ez Katiczát
És megverve a rossz cziczát
Felsóhajtott a kis csacska:
Milyen bajt csinál egy macska!

KLÁRIKA.

Hála az édnét, védje a szot teszejűszéd után jön ed tisz édesz öjöm.

A papa medendette, hod elmenjet a tajzatja. Iden — téjem szépen — medet, medet bizon a jejmezbálba.

Tapot uj czipőt, uj toalettet, a letvájosz tisz számat medmoszszát, a hajamat felszütit döndőjje, edszó mint száz olyan leszet, mint ed czutjosz baba.

Teszét elhinni, hod én nálam boldodabb tisz ján nincz moszt az edész felszöbbs lejánisztolába, mejt eddid czat óczta juhátba jájtam; a nénéim szotnyájából czináltát az én vidanómat; med azotnat az óczka czipőjét tellett viszelni.

Hiszen teczczit látni, hod milyen nad bocztoj van mindid a lábamon; de ezután esztra tapom a mi szütszédész.

Hej be szejenczétlenet isz az én szülejim; a jó Iszten hat leján dejmettel áldotta med ötet.

Én vadot a ledtiszebb, tilencz évesz (tét esztendőt eltadadot), *Pijoszta* a ledidőszebb, hajmincztét tavaszt látott mán szedény, (tejmészeteszen tiz esztendőt eltadadva).

Hajadszit isz a tata, hod méjt nem mennet mán féjhe; de hát mit tedenet szedénet, ha az öjdöd sze téji ötet.

Hanem én ám nem majadot itthon, endem hamaj eljepitenet, mejt én szemébe mejet nézni a ledénnek.

Czat med isz szabadulnét mán ettől a felszöbbs leánisztolától; az öjdödnet van tedve védid döczödni minden nap a *Tojona*-utczán!

Szottal jobban mulatot én a Fetete *Szasz*-ba.

Jaj netem ez a név, ez a név!

Node azéj sze baj; tedden eszte czat bálozot én.

Lenézem az edész tájzaszadot a tajzatról.

Hanem moszt mán szietet, mejt itt van a szabó, plóbálni tell a dejetat, med az uzonna ideje isz med-éjtezett, téssen van a letvájosz tenéj.

CSELFOGÁS.

— Telephonon keresztül. —

— Piczikém, ma nem megyek haza vacsorára, éjfélig itt maradok a kaszinóban.

— Nagyon helyesen öregem, csak maradj; én majd elhivom *Bélát* az unokaöcsémét és vele együtt vacsorázok.

— Jaj, akkor én is megyek haza, mert nagyon szeretem azt a *Bélát*.

Ditrói.

Kicsi volt neki a
Váradai fabódé,
Budapestnek meg Ditrói
Volt a kicsi; óh vé!

ELLENRÖPIRAT.

Neczpáli Justh Sándor ellen.

Hogy a mi derék városi főmérnökünk. milyen népszerűségnek örvend szülőföldjén is, bizonyítja az az *Ellenröpirat*, mely tegnap jelent meg Prágában és következőleg szól:

Deremtede petjár madár ember, *Neczpáli Juszt* Zsándor, te csinyalod mi fijuknak *Pus* Táfidnak paj? Te csinyalod kis lipa, kalipa?

No mekáj!

Deremtede. Ság jere ki *Csauszlaupa*, átunk neket eltitgolt fárosi terület, kápsz te krikszet, kápsz te krákszot.

Hát mit járolsz te Pecze folyó mellett? Asztát mondog, hoty vagy te ety varos atya, vagy bizom

te ety csalárd atya, a kingeg nem illig jární gaszar-nya körül, folyó partjára.

Deremtede!

Mi fijukn Pus, se nyem lopja, se nyem rapolja, se nyem gyilkolja, minek báncz te ütöt?

A mir ilyent csinyaltál, a mir ilyent firkaltál mi ezenynyel kinyilatkoszuk, hogy: zlatzeznaku nahobi!

Prága, 1892. febr. 25.

Tiszteletel:

Koreska, Szmacsenka, Perdufka, Vufka, Hrebicsek, Vonácsek, Horácsek, Zajacsek, Konacsek, Mlinek, Blumek, Zafranek, Aschmann, Gizmann, Benemann, Fenemann, Eisel, Reisel, Kreisel, Meisel, Pomeisel, Keller, Teller, Feller, Breller, Odlozsil, Nakladol, Vikladol, Frundura, Bibera, Brombera, Háber, Fáber, Bretz, Krotz, Szrandala, Kakala, Pakala, Laxa, Hruska, Fruska. Vaczka, Strács, Brács, Tács. mp.

fárosi képviselik.

BUSONGÁS.

Én a bájos Csillag Anna
Büszke vagyok a hajamra,
De azért nyom szívem buja,
Mert ha fürtjeim szél fujja
Nem mehetek az utczára,
Sem a finom uri bálba,
Mivel a sok irigy lányka
Hullámzó hajamra háгна.
Pedig kéri ideáлом
S én készséggel le is vágom,
Ámde csodálatos az, hogy
Fejecskémnek lombja nem fogy
S ki fejemre fejkötőt köt,
Megátkozza a kenőcsöt.

A szerkesztő postá.

A. E. Nagyon is beválik a *Hogy volt*-ba; köszönjük. — **D. D. K.** (Budapest). Kívánsága szerint cselekedtünk. — **Álmatlan.** Nem csodálkozunk rajta, ha nem tud aludni; a mi éjszakánkat is tönkretette infámis rosz verseivel. — **R. K.** (Pécs). Mult heti leveléből kifejtette a kérdéses dolgot; most azonban megérkezett. — **B. S.** Nevetséges beszéd; ne féltse ön a mi tollunkat. — **KÁV.** (Helyben). Mi nem haragszunk és ön mérgeződik helyettünk; mire való már az; majd jajgatunk mi, ha a fogunk fáj, — **Penés.** Öreg embertől fiatalos gondolat; sőt mondhatjuk: kaczer is; nem merjük kiadni.